

Náladová náruč tvá

Karel Gott

Něco mi tu schází, hlavně vlídná svítání,
a pak šálek s kávou a ten kouř, co vstává z ní.

Co schází ale nejvíc a co vážně postrádám
je lůžko, kde se choulí věčně náladová náruč tvá.

Dobře známý úsvit v okně blízko dláždění
a ten známý úsměv, příslib tvého mámení.

To mámení tu schází, ten krásný rituál,
tam v lůžku s bílou cíchou, kde je náladová náruč tvá.

Z pasti tvého náručí už léta utíkám,
stále více zdá se mi, že dávno není kam.

Já znám už spousty různých skrýší,
já pár svých odlehlých koutů znám,
dávno znám.

Jenže znám i vůni, která kráší svítání,
znám i šálek s kávou, i ten kouř, co vstává z ní.

A právě to mi schází, ta rána hřejivá,
kdy kromě kávy sálá teplem náladová náruč tvá.

Z pasti....
...není kam

Já znám...
...dávno znám.

Dobře znám i úsvit v okně blízko dláždění,
já tím oknem tajně utek tvému žárlení.

I žárlení tu schází, jak náhle poznávám,
tak zbývá jen se vrátit tam, kde je náladová náruč tvá.